

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 czerwca 2016 roku powód Fundacja (...) wystąpił przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o zapłatę. Powód domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 3.840,64 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 9 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że w wyniku kolizji uszkodzeniu uległ pojazd P. J. (1) i J. J.. Powód nabył od właścicieli uszkodzonego samochodu wierzytelność wynikającą z tego zdarzenia (k. 1-2).

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie powoda kosztami procesu według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany podniósł, że już wypłacił poszkodowanemu stosowne odszkodowanie i nie znajduje podstaw do jego podwyższenia (k. 38, 39).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

J. J. i P. J. (2) z domu W. byli właścicielami samochodu marki V. (...) nr rej. (...). Dnia 9 sierpnia 2014 roku J. J. uczestniczył w miejscowości D. w kolizji drogowej spowodowanej przez kierującego samochodem marki O. (...) nr rej. (...). Samochód O. (...) nr rej. (...) był ubezpieczony w (...) S.A. polisa OC seria (...). (...) S.A. przyjął odpowiedzialność gwarancyjną za to zdarzenie.

(dowód: zgłoszenie szkody z dnia 9 sierpnia 2014 roku – k.9-11, 45-49; oświadczenie dotyczące zdarzenia drogowego – 61, 62; uzasadnienie pozwu – k. 1v, 2, uzasadnieniu odpowiedzi na pozew – k. 30, 31)

W wyniku tego zdarzenia w samochodzie V. (...) nr rej. (...) uszkodzeniu uległy zderzak przedni, krata wlotu powietrza w zderzaku przednim środkowa, krata wlotu powietrza prawa w zderzaku przednim, listwa ochrony zderzaka przedniego prawego, lampa przeciwmgielna przednia prawa, przewód kondensatora klimatyzacji, błotnik przedni prawy.

(dowód: zgłoszenie szkody z dnia 9 sierpnia 2014 roku – k.9-11, 45-49; oświadczenie dotyczące zdarzenia drogowego – 61, 62; kalkulacja kosztów naprawy – k. 16, 17, 63-66, 71-74; kosztorys – k. 53-54; kosztorys – k. 57-59; opinia biegłego T. W. z dnia 7 marca 2017 roku – k. 93-103)

K. R. zgłosił szkodę w (...) S.A. w dniu 9 sierpnia 2014 roku. (...) S.A. dokonał oszacowania szkody w dniu 20 sierpnia 2014 roku. W dniu 20 sierpnia 2014 roku (...) S.A. podjął decyzję o wypłacie odszkodowania w kwocie 1.437,44 zł za szkodę. Tego samego dnia przelano przyznane odszkodowanie. Dnia 1 września 2014 roku J. J. zgłosił żądanie doliczenia kosztów nabicia klimatyzacji 200 zł. Dnia 19 września 2014 roku dokonano dodatkowego oszacowania szkody i tego samego dnia (...) S.A. podjął decyzję o dopłacie kwoty 195,38 zł odszkodowania i przelał ta kwotę poszkodowanemu.

(dowód: zgłoszenie szkody z dnia 9 sierpnia 2014 roku – k.9-11, 45-49; kosztorys – k. 52, 53-54; kosztorys – k. 57-59; pismo z dnia 14 sierpnia 2014 roku – k. 50, 51; pismo z dnia 20 sierpnia 2014 roku – k. 55; żądanie przesłane email-em – k.56; pismo z dnia 19 września 2014 roku – k. 60; uzasadnienie pozwu k.1v, uzasadnienie odpowiedzi na pozew k. 31)

Umową cesji z dnia 2 czerwca 2016 roku P. J. (2) z domu W. i J. J. przenieśli na rzecz Fundacji (...) z siedzibą w P. wierzytelność z tytułu szkody spowodowanej dnia 9 sierpnia 2014 roku w ich pojeździe V. nr rej. (...) przez samochód ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. Pismem z dnia 21 czerwca 2016 roku Fundacja (...) z siedzibą w P. zakwestionowała wycenę przedmiotowej szkody dokonaną przez (...) S.A. i przedstawiła prywatną ekspertyzę, w której koszty naprawy zostały określone na 5.473,46 zł i zażądała dopłaty odszkodowania w wysokości 3.840,64 zł w terminie 3 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Pismo z żądaniem zostało

wysłane 22 czerwca 2016 roku. W odpowiedzi pismem z dnia 20 lipca 2016 roku (...) S.A. odmówił wypłaty wyższego odszkodowania.

(dowód: umowa cesji z dnia 2 czerwca 2016 roku – k. 12, 13, 69, 70; kalkulacja kosztów naprawy – k. 16, 17, 63-66, 71-74; pismo z dnia 21 czerwca 2016 roku z dowodem nadania – k. 18, 19, 67; pełnomocnictwo z dnia 2 czerwca 2016 roku – k. 68; pismo z dnia 20 lipca 2016 roku – k. 75)

Koszt naprawy samochodu V. nr (...), uszkodzonego w wypadku z dnia 9 sierpnia 2014 roku, do stanu sprzed wypadku wynosi 4.193,64 zł netto i 5.158,18 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego rzeczoznawcy T. W. z dnia 7 marca 2017 roku – k. 93-103)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz na podstawie opinii biegłego rzeczoznawcy T. W. z dnia 7 marca 2017 roku (k. 93-103).

Przedłożone w niniejszym postępowaniu dokumenty należy uznać za wiarygodne w całości, albowiem zostały sporządzone przez osoby do tego upoważnione, w zakresie swych kompetencji. Żaden z uczestników nie kwestionował ich mocy dowodowej, choć różnie przez strony były oceniane pod względem skutków prawnych.

Sąd uwzględnił w całości opinię biegłego rzeczoznawcy T. W. z dnia 7 marca 2017 roku – k. 93-103. Opinia miała na celu ustalenie kosztów przywrócenia pojazdu marki V. nr rej. (...), uszkodzonego w wypadku z dnia 9 sierpnia 2014 roku do stanu sprzed wypadku. Opinia została wydana na podstawie analizy akt sprawy oraz akt szkody złożonych przez pozwanego. Powód domagał się sporządzenia opinii na podstawie dokumentów z akt sprawy. Opinia została sporządzona zgodnie z tezami dowodowymi Sądu. Powód i pozwany nie kwestionowali treści opinii.

Powód Fundacja (...) z siedzibą w P. w niniejszym procesie domagała się zapłaty od pozwanego kwoty 3.840,64 zł tytułem kosztów przywrócenia samochodu osobowego marki V. nr (...) do stanu sprzed kolizji.

Zgodnie z art. 509§1 i §2k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki.

W niniejszej sprawie powód wykazał, iż umową cesji wierzytelności z dnia 2 czerwca 2016 roku nastąpiło przeniesienie przez P. J. (1) i J. J. na Fundacji (...) z siedzibą w P. wierzytelności wobec pozwanego opisanej wyżej wraz z należnościami ubocznymi. Pozwany faktu tego nie kwestionował.

Zgodnie z art. 415 k.c. za szkodę odpowiada osoba, której zawinione zachowanie jest źródłem powstania szkody. Jest to podstawowa zasada odpowiedzialności, oparta na winie sprawcy szkody. Odpowiedzialność deliktowa, o której stanowi powołany przepis jest specyficznym reżimem odpowiedzialności cywilnej, której źródłem jest czyn niedozwolony. W następstwie tego czynu, powstaje zobowiązanie między sprawcą a poszkodowanym, którego treścią jest albo restytucja, albo zapłacenie odszkodowania.

Określenie wartości odszkodowania odbywa się na zasadzie z art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru rodzaju naprawienia szkody. Jednakże w przypadku, gdy przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności czy koszty, roszczenie poszkodowanego należy ograniczyć do świadczenia pieniężnego. Z uwagi na kompensacyjny charakter odszkodowania, nie może być ono źródłem wzbogacenia. Dokonując wyboru poszkodowany kształtuje treść stosunku prawnego, jest zatem związany oświadczeniem złożonym dłużnikowi, z którym ten mógł się zapoznać. Związanie wierzyciela dokonany wybór następuje w wypadku, gdy zdecydował się on na naprawienie szkody w formie rekompensaty pieniężnej (vide. Kodeks cywilny. Komentarz. pod red. E. Gniewka, Wydawnictwo C.H.Beck, Warszawa 2010 r. źródło: Legalis, komentarz do art. 363).

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Ubezpieczyciel odpowiadający na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiada za szkodę jak sprawca. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest – zarówno co, do zasady jak i granic – odpowiedzialnością tego posiadacza lub kierowcy (vide. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003, sygn. akt. III CZP 32/03, publ. LEX nr 78592). Kwestia zasad naprawy szkody spowodowanej uszkodzeniem bądź zniszczeniem pojazdu mechanicznego była wielokrotnie przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego. Na tej podstawie, za ugruntowany należy uznać pogląd iż co do zasady zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (vide. uchwała Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt. III CZP 80/11, publ. OSNC 2012/10/112). „Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. Niejednokrotnie części samochodu, uszkodzone w czasie zdarzenia wyrządzającego szkodę, były już eksploatowane. Rodzi się wtedy pytanie, na czym ma polegać przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody, a w szczególności, czy przywrócenie do stanu poprzedniego wyłącza użycie części nowych, a konieczne jest zamontowanie części o takim samym stopniu zużycia, jaki miały przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Z punktu widzenia zakładu ubezpieczeń sprowadza się to do pytania, czy kwota którą ma wypłacić poszkodowanemu może być zmniejszona o tyle, o ile mniejsza jest wartość części starych od wartości części nowych, które mają je zastąpić w trakcie naprawy, niezależnie bowiem od tego, czy poszkodowany sam organizuje naprawę pojazdu, czy też naprawa jest dokonywana w autoryzowanym zakładzie, wysokość odszkodowania wypłacanego przez ubezpieczyciela powinna być ustalana z uwzględnieniem wszystkich ekonomicznie uzasadnionych i celowych wydatków niezbędnych do przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Przed wszystkim należy zauważyć, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu jako całości. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikała (art. 361 § 1 k.c.); jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. Pozostaje do wyjaśnienia, na czym polega strata poszkodowanego, którą zobowiązany jest naprawić odpowiedzialny za szkodę, a w szczególności, czy jest uzasadnione także ekonomicznie, że ma to być część nowa. Na pierwszy rzut oka wydaje się, że zastąpienie części już eksploatowanej, nieraz przez znaczny okres, nową częścią powoduje, że poszkodowany zyskuje, gdyż w jego pojeździe pojawiła się część mająca większą wartość niż ta, która uległa zniszczeniu. Nie jest to jednak wniosek trafny, gdyż część po połączeniu jej z pojazdem nie może być oceniana jako samodzielny przedmiot obrotu, lecz staje się jednym z elementów, które należy brać pod uwagę przy ocenie poniesionej straty. Stratę tę określa się przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego. O tym, że zamontowanie części nowych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego można mówić tylko wtedy, gdyby spowodowało to wzrost wartości pojazdu jako całości. Z faktów powszechnie znanych wynika, że jeżeli pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu, nie ma więc znaczenia, iż zamontowano w nim elementy nowe. Poszkodowany, który żąda przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu, nawet jeżeli otrzymuje odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela, które pokrywa koszty naprawy i nowych części, z reguły nie tylko nie zyskuje, ale biorąc pod uwagę wartość pojazdu jako całości, może - gdyby chciał go sprzedać - ponieść stratę. Literalna wykładnia art. 361 § 2 i art. 363 § 2 k.c. nie daje podstaw do obniżenia należnego poszkodowanemu odszkodowania o różnicę pomiędzy wartością części nowej a wartością części, która uległa uszkodzeniu, wyliczoną odrębnie dla każdej części” (vide. z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt. III CZP 80/11, publ. OSNC 2012/10/112). Sąd Rejonowy podziela to stanowisko.

W niniejszej sprawie samochód marki V. nr rej. (...) uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia z dnia 9 sierpnia 2014 roku z winy osoby trzeciej, która u pozwanego miała wykupioną polisę OC. Wskutek tego, zgodnie z art. 415 k.c. w

zw. z art. 822 k.c., pozwany winien naprawić szkodę poniesioną przez powoda w związku z tym zdarzeniem. Mając na uwadze stanowiska stron, reprezentowanych przez fachowych pełnomocników, za bezsporną w niniejszej sprawie należy uznać samą zasadę odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę w mieniu powoda. Powód dokonał wyboru sposobu naprawienia szkody, tj. domagał się od pozwanego zapłaty stosownej sumy pieniężnej (art. 363§1 k.c.). Jednocześnie, w ocenie powoda koszt przywrócenia do stanu sprzed uszkodzenia wynosił więcej niż wypłacone z tego tytułu przez pozwanego odszkodowanie. Ponieważ pozwany zakwestionował to stanowisko, zgodnie z art. 6 k.c., powoda obciążał obowiązek dowodu w tym zakresie, w szczególności powinność wykazania że jaka konkretnie kwota potrzebna jest do pełnej likwidacji szkody. Mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy należy uznać, że doszło do takiego wykazania. Jak wynika z opinii biegłego, koszt przywrócenia pojazdu marki V., uszkodzonego w wypadku z dnia 9 sierpnia 2014 roku, do stanu sprzed wypadku wynosi 5.158,18 zł brutto. Pozwany zapłacił już kwotę 1.632,82 zł, a zatem do dopłaty pozostała kwota 3.525,36 zł mi taką też kwotę Sąd zasądził. W pozostałym zakresie co do kwoty 315,28 zł Sąd powództwo oddalił.

Podkreślić przy tym należy, że Sąd zasądził na rzecz powoda odszkodowanie w wartościach brutto, ponieważ, zgodnie z oświadczeniem właścicieli samochodu zawartym w umowie cejsji wiarygodności, uszkodzony samochód nie był związany z żadną działalnością gospodarczą.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty w niniejszym postępowaniu kwoty Sąd zasądził na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz w oparciu o żądanie powoda.

Pozwany otrzymał zgłoszenie powoda o szkodzie dnia 9 sierpnia 2014 roku. Termin 30 dniowy do wypłaty odszkodowania minął 8 września 2014 roku. W sprawie nie było żadnych szczególnych okoliczności do wyjaśnienia, odpowiedzialność sprawcy była niekwestionowana. Pozwany zapłacił odszkodowanie 20 sierpnia 2014 roku, a popłata nastąpiła dnia 19 września 2014 roku po zgłoszeniu przez J. J. dodatkowego roszczenia. Jednak kwota dochodzona przedmiotowym pozwem w wysokości 3.840,64 zł została pozwanemu zgłoszona dopiero pismem z dnia 21 czerwca 2016 roku. W aktach sprawy brak jest daty doręczenia tego pisma, ale w sprawie jest niekwestionowane, że odpowiedź została złożona pismem z dnia 20 lipca 2016 roku. Jest to zatem jedyna pewna data otrzymania przez pozwanego żądania zapłaty określonej kwoty odszkodowania. W ocenie Sądu, aby liczyć odsetki ustawowe od jakiejś kwoty, a zatem aby uznać, że kwota ta stała się wymagalna, musi ona zostać sprecyzowana. W tej sprawie kwota ta została sprecyzowana dopiero w piśmie z dnia 21 czerwca 2016 roku, które niewątpliwie dotarło do pozwanego dnia 20 lipca 2016 roku. Nie wystarczy samo ogólne zgłoszenie roszczenia bez podania określonej kwoty. Z tego powodu Sąd uznał, iż odsetki należy liczyć od zasądzonej kwoty od dnia 21 lipca 2016 roku. W pozostałym zakresie, a zatem zarówno co do odsetek do dnia 20 lipca 2016 roku, jak i odsetek od kwoty 315,28 zł co do którego roszczenie zostało oddalone, Sąd oddalił powództwo o zasądzenie odsetek.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 100 §1kpc, obciążając nimi strony stosunkowo. Powód domagał się kwoty 3.840,64 zł, wygrał kwotę 3.525,36 zł, a zatem wygrał w 92%. Pozwany wygrał w 8%. Tak też Sąd obciążył strony kosztami postępowania. Na koszty postępowania składają się: opłata od pozwu – 193zł, po 17 zł opłaty za pełnomocnictwo powoda i pozwanego, wynagrodzenie biegłego T. W. kwocie 1.479,59 zł, po 1.200 zł wynagrodzenia pełnomocników (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz. U. z 2015 r. poz. 1804). Zatem powód poniósł koszty w kwocie 2.885,59 zł. Pozwany zapłacił koszty w kwocie 1.217 zł. Powodowi Fundacja (...) z siedzibą w P. należy się zatem od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwota 2.654,74 zł (2.885,59 zł x 92%), z tego 1.104 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego. Pozwanemu (...) S.A. należy się natomiast od powoda Fundacji (...) z siedzibą w P. zwrot kosztów w kwocie 97,36 zł (1.217 zł x 8%), z tego 96 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

/-/ S.S.R. Piotr Chrzanowski